

בש"פ 439/20 - זאב כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
בש"פ 439/20

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: זאב כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז בתיק
ע"ח 46846-1-19 שניתנה ביום 29.12.2019 על ידי
כבוד השופט ע' ד' גמליאל

תאריך הישיבה: ט' בשבט התש"ף (4.2.2020)

בשם העורר: עו"ד ינון סרטל ועו"ד ניר לזר

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין רוזן, עו"ד ערן לזר, עו"ד נעם
גולדברג, עו"ד דורין בן ציון ועו"ד יעל ביטון

החלטה

ערר לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1982, על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז, בגדרה נדחו רוב בקשות העוררים לקבלת חומרי חקירה לפי סעיף 74.

1. יכול הייתי, שמא צריך הייתי, להאריך בדברים ולסקור בפירוט את כתב האישום והעובדות הצריכות לעניין, אך אחסוך בדברים ואפנה להחלטת בית המשפט המחוזי שלטעמי היא בבחינת דבר דבור על אופניו.

2. שני נושאים מרכזיים העמידו העוררים בערר שבפניי, ואתחיל בנושא הבקשות שהופנו לפי חוק עזרה משפטית בין מדינות, התשנ"ח-1998 (להלן: חוק עזרה משפטית). כפי שנזדמן לי לומר בבש"פ 6662/19 מדינת ישראל נ' בן עוז

(24.11.2019), מדובר בתרשומות פנימיות ולכך יש להוסיף גם את הרגישות הכרוכה ביחסי חוץ.

ודוק: העובדה כי חומר מסוים מהווה תרשומת פנימית, אין משמעה חיסיון מוחלט. החיסיון בגין תרשומת פנימית הוא למעשה חיסיון יחסי יציר הפסיקה (יש להבדיל בין חיסיון זה לבין הליכים על פי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998, וסעיף 9(ב)(4) לחוק זה). לכן טוב עשה בית משפט קמא שעיין בעשר בקשות העזרה המשפטית שהונחו על שולחנו ומצא כי אין בהן כדי לסייע להגנה. רוצה לומר, כי יש להניח שבית משפט קמא בחן את הבקשות באספקלריה של טענת ההגנה לאי קבילות לפי סעיף 48 לחוק עזרה משפטית.

3. אשר לנושא המחשבים.

בית משפט קמא הלך בעקבות החלטתי בבש"פ 6071/17 מדינת ישראל נ' פישר (27.8.2017) (להלן: עניין פישר)), ואיני סבור כי יש מקום להוסיף על הדברים.

כפי שהבינתי מבאי כוח המשיבה, אין מניעה למסור להגנה את גודל ונפח תיבות הדואר. כשלעצמי, אני סבור כי ההגנה יכולה להמשיך ולבקש מהתביעה חומר נוסף על פי מילות חיפוש שתעביר לתביעה כגון: שמות בנקים וספקים.

לא אכחד כי התלבטתי לגבי רשימת אנשי הקשר, אולם דווקא מאחר שההגנה עצמה טוענת כי היו משתמשים נוספים בתיבת הדואר, הרי שקם ועומד החשש לפגיעה בפרטיות.

4. הצעת העורר שההגנה תערוך חיפוש במשרדי התביעה, אינה יכולה לקדם את ענייננו במקרה דנן, באשר המדובר בפתרון טכני שבית משפט מיישם מקום בו ניתן לעיין בחומר החקירה במגבלות שונות. לדוגמה, לגבי המחוקק קבע כי קלטת חקירה של ילדים קובע המחוקק לא תועבר לידי ההגנה, ולכן במקרים כגון דא העיון נעשה במשרדי התביעה-סעיף 5(3) לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955. כך נעשה גם במקרים נוספים שהתעוררו בפסיקה. למשל, כאשר קיים חשש לפגיעה קשה בפרטיות. בהקשר לזה אפנה לשלוש החלטות שניתנו בשעתו לגבי עיון וצילום האיברים המוצנעים של נפגעת עבירת מין (בש"פ 8706/07 מדינת ישראל נ' פלוני (27.11.2007); בש"פ 6695/11 מדינת ישראל נ' פלוני (27.9.2011); בש"פ 6740/13 מדינת ישראל נ' פלוני (19.1.2014)).

לא כך בענייננו, לגביו חל מעין-כלל שנקבע בשעתו בעניין פישר, ולפיו לא ניתן להעביר את החומר כפי שהוא (as-is) לידי ההגנה, כך שההצעה לעיין במשרדי התביעה, אינה יכולה "לעקוף" מגבלה זו.

5. סוף דבר, שאני דוחה את הערר על כל חלקיו.

ניתנה היום, ט' בשבט התש"פ (4.2.2020), בנוכחות הצדדים.

